

A mea

Nichita Stănescu

Singuratecă ea mă așteaptă să-i vin acasă,
În lipsa mea ea se gândește numai la mine,
ea cea mai dragă și cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă și spală tot timpul podeaua
până o face de paisprezece carate
și tocmai să calce pe dânsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mâna ei
și atârnă pe dânsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la ușă-n ecouri.

Ea își așteaptă bărbatul bețiv
Ca să-i vină acasă
și degetele albe și le mișcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ține în boluri și zeamă acră,
părul lung și negru și-l întinde de la ușă spre pat
să nu greșească bărbatul niciodată
drumul predestinat.